

I. KHU VƯỜN

Nàng Ốc Sên ấy không thể nhớ ra mình đã bò được đến khu vườn như thế nào.

Chỉ nhớ ngày hôm ấy, cả gia đình cô đang ngâm mình dưới làn nước mát thì bỗng âm âm như trời rung đất lở trên đầu. Khi hoàn hồn nhìn lại thì nguyên một mảnh ruộng xanh mướt lâu nay cả gia đình cư trú đã thành một đồi đất đá, cô không thấy gia đình mình đâu nữa.

Cô chỉ biết mình cần phải bò ra khỏi nơi đây, nhanh hết sức có thể trong khả năng của loài sên. Cô cũng không rõ bằng cách nào đã vượt qua được một quãng đường dài, khô khát và kiệt sức, cô chỉ bò theo cảm giác của mình về một nơi nào đó ngọt và mát.

Cuối cùng cô cũng tới nơi, bằng một nỗ lực thần kì bò lên được miệng chum và gặm lấy gặm để một chiếc lá súng non. Bây giờ cô đã no và thật sự rất thèm ngủ. Ngay bên chum súng là một gốc mai chiếu thủy già, dưới gốc rợp cây bụi, với những chiếc lá to có mép

răng cưa bao quanh, cô nhanh nhẹn trườn xuống (với tốc độ của loài ốc sên), thu mình dưới gốc cây mát lạnh và đánh một giấc.

Trong mơ cô khóc, những giọt nước mắt dèo quánh rơi quanh người cô. Mệt mỏi vì cuộc hành trình dài và đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần, cô ngủ cho đến hết ngày hôm sau.

Lúc cô tỉnh dậy, trăng đã lên cao. Cô nhìn rõ khu vườn dưới ánh trăng. Từ lúc sinh ra bố mẹ đã nói với cô: “CON THẬT ĐẶC BIỆT.” Đặc biệt vì cô có đôi mắt sáng, tròn long lanh, có thể nhìn rõ mọi vật từ xa, trong khi mọi ốc sên trong gia đình chỉ nhìn mọi vật một cách mơ hồ. Đây không hẳn là một khu vườn lí tưởng rộng mênh mông với đủ các loại rau ngọt mát, nhưng cô không ao ước gì hơn, nó quá tốt sau những gì cô vừa

trái qua. Cô ngửi được rất nhiều mùi thơm lạ lùng. Cô quen thuộc nhất với mùi lá súng, loài cây mọc nhiều ở nơi cô sinh trưởng.

Ánh sáng diu dịu của vầng trăng làm Ốc Sên cảm thấy dễ chịu. Dòng họ ốc sên nhà cô thích nhất là khí hậu dịu mát của mùa này. Cô nhớ lại mùa thu năm trước, khi cô mới ra đời, cả nhà cô vừa thông thả nhấm nháp những cọng rau ngọt mát vừa ngửa cổ uống những giọt sương mát lạnh lấp lánh ánh trăng. Cô lại khe khẽ rơi một giọt nước mắt. Giọt nước mắt đọng lại một vệt dài loáng ướt trên chiếc lá súng. Vừa khóc, cô vừa ăn một cọng lá non. Đang chuẩn bị gặm sang một nhánh hoa súng tím, bỗng cô nghe:

- Đừng đụng vào hoa, cô bé ạ.

Giọng vừa nói xem chừng đã có tuổi, ồm ồm, vang và ấm.

2.

TRỤC XUẤT

- Bác là ai ạ, cháu chưa nhìn thấy. Và tại sao lại không được đụng vào hoa ạ?

- Cháu nhìn xuống bên dưới xem.

Ốc Sên ngoan ngoãn nhìn xuống nơi phát ra tiếng nói, ngay ở cạnh chum hoa súng. Một cụ Cây râu tóc dài bạc phơ, bộ da bạc thếp nói lên tuổi tác của cụ. Có lẽ cụ cao tuổi nhất ở đây. Vóc dáng cụ nhỏ bé trong cái chậu bé xíu. Nhưng trông cụ vô cùng rắn rỏi khỏe mạnh, làn da xù xì vì sương gió.

- Bác là...

- Bác là BỔ ĐỀ. - Bác BỔ ĐỀ nói. - Nếu cháu muốn ở đây lâu dài, thì bác nghĩ cháu nên tập ăn chay.

- Ăn chay ạ?

- À, ăn chay chẳng qua chỉ là một cách nói. Với loài người, ăn chay có nghĩa là không đụng vào thịt cá... ờm... nghĩa là thịt động vật nói chung. Còn ở đây, ăn chay có nghĩa là không đụng vào hoa, cô bé ạ.

- Tại sao lại không được đụng vào hoa ạ?

- Cháu xem, hoa rất đẹp, phải không? Bà chủ vườn rất thích những đóa hoa. Lần trước có một chú sên Mồm To đến vườn, cậu ấy ăn rất dữ, gặm tuốt cả những bông hoa. Và thế là cậu ấy đã bị NÉM ra khỏi vườn.

- Ném ạ?

- Ừ, một kiểu trục xuất, thế đấy.

Ốc Sên không hỏi nữa. Cô đang ngẫm nghĩ đến việc nếu mình bị NÉM đi thì sẽ thế nào. Cô nhớ lại cảnh kinh hoàng vừa trải qua, và lại ứa nước mắt.

Bỗng đâu một bản nhạc du dương nổi lên. Chàng Dế Nghệ Sĩ này giờ không lên tiếng, bắt chợt kéo nhẹ một khúc vĩ cầm. Tiếng đàn theo ánh trăng dát bạc cả khu vườn. Không hiểu sao Ốc Sên cảm thấy mình được an ủi.

Đêm ấy trời mưa. Cơn mưa mùa thu rả rích cả đêm và mát lạnh. Ốc Sên cuộn tròn lại, ngủ trong nhịp ru êm ái của mưa và bản đàn của chàng Dế Nghệ Sĩ.

3. Tiệc Hoa Quỳnh

Khi Ốc Sên tỉnh dậy, cô thấy không khí trong vườn thật khác thường. Khu vườn được tắm tưới sau trận mưa đêm qua trở nên thanh sạch tươi mát, như được thắp sáng bởi hàng triệu viên kim cương dưới trăng. Bác BỔ ĐỀ cũng vượt phảng lại những chiếc lá, trông bác trẻ ra tới chục tuổi. Cô vọng xuống hỏi bác:

- Bác ơi, có chuyện gì thế ạ?

- Cháu dậy đúng lúc quá, vừa kịp tham dự Lễ hội của vườn.

- Lễ hội của vườn ạ?

- Đúng rồi cháu. Hội Hoa Quỳnh, mỗi năm chỉ diễn ra một lần.

Càng nghe, Ốc Sên càng không hiểu gì. Nhưng cô cũng bắt đầu sửa soạn cho lớp áo của mình sạch bóng tinh tươm. Vốn cô có một bộ áo váy màu nâu giản dị, với những sọc vàng khá đẹp. Và giờ dưới ánh trăng, những sọc vàng ánh lên lấp lánh.

Bỗng cô nghe tiếng đàn khô bần bật như cửa vào tai rồi im bật. Anh Dế Nghệ Sĩ hôm nay làm sao vậy? Ốc Sên đang định hỏi bác Bò Đẻ, thì có tiếng cửa bật mở.

Cô nhìn thấy một người đang bước ra vườn. Cô đoán đây là bà chủ. Mọi người xung quanh lặng im kính cẩn chào bà. Trông bà cũng bình thường thôi, nét mặt có sự lặng lẽ và yên tĩnh như mặt hồ lặng sóng. Bà đi qua chỗ cô, rồi dừng lại trước một chậu cây nhỏ nhỏ cách cô vài bước chân.

Đến giờ Ốc Sên mới để ý cái cây nhỏ bé náu mình bên bờ rào. Không hiểu sao hôm qua mình lại bỏ qua bạn ấy nhỉ? Thân cây mảnh, màu xanh mộc mạc, trên có một nụ hoa phớt trắng. Cô cảm thấy bạn ấy đang rung nhẹ, dường như chỉ chực bung ra. Bà chủ nhẹ nhàng nâng chậu hoa đặt lên chiếc bàn đá, rồi quay lại vào nhà.

Lát sau bà trở ra, bê theo một khay trà đang bốc khói và mấy chiếc chén con, đặt lên chiếc bàn đá.

- An à, - bà gọi, - con mang đĩa bánh ra cho mẹ nhé. Cô nghe thấy tiếng dạ, rồi một cậu bé bước ra, hai tay bung đĩa bánh. Đôi mắt cậu rất sáng.

Một mùi hương lạ lùng không biết từ đâu đưa lại, càng lúc càng thơm dần, đậm dần. Khứu giác bén nhạy của loài ốc sên giúp cô nghe ra mùi hương ấy sớm hơn ai hết, và cô cực một chiếc lá súng rằng trong cả cuộc đời ốc sên của mình, cô chưa bao giờ nghe mùi thơm nào ngát ngậy đến thế.

- Bắt đầu rồi đấy. - Cụ Bồ Đề nhỏ giọng. Anh Dế im bật. Đường như anh nín thở. Cô cũng thấy hơi hộp với không khí trong vườn.

- Đẹp quá, mẹ ạ. Con rủ các bạn sang ngắm hoa nhé? - Cậu bé hỏi, và chạy đi sau khi nhận được cái gật đầu nhẹ của mẹ.

Mẹ An tắt đèn. Trong ánh trăng thu trong vắt loáng nước rải khắp vườn, đóa hoa trắng kì lạ trở nên mơ hồ như một cái bóng. Hương thơm ngào ngạt dần, những cánh hoa rung bần bật. Hoa xòe cánh và tỏa mùi hương ngát ngậy.

Ốc Sên bị vẻ đẹp kì diệu của Hoa Quỳnh cuốn hút. Cô chậm chậm bò ra khỏi gốc cây, lại gẩn hơn để ngắm rõ bông hoa. Anh Dế dạo lên vài giai điệu nhẹ nhẹ, mảnh mai như thể ánh trăng.

Mẹ An ngồi lặng lẽ uống trà, ngắm hoa. Gương mặt bà dịu dàng và yên tĩnh dưới ánh trăng mờ ảo.

Bỗng Ốc Sên giật mình bởi những bước chân và tiếng nói cười. An dẫn các bạn về, lũ trẻ lập tức phá tan không khí yên tĩnh. “Đẹp quá”, “Thơm chưa này”, “Mẹ cho tụi con ăn bánh với nhé?” Những đôi mắt đen láy háo hức ngắm nghía hoa. Ốc Sên nghĩ chắc Hoa Quỳnh sẽ bẽn lẽn vì bị các bạn nhỏ ngắm nghía soi mói như vậy. Hương thơm của hoa càng thơm ngát. Bỗng:

- Á, một con Ốc Sên nè mấy đứa ơi.

Thôi xong. Lũ trẻ đã phát hiện ra sự tồn tại của cô. Ốc Sên vờ như không hay biết, lặng lẽ tiếp tục hành trình.

Bọn trẻ vừa cười đùa vừa nhìn chăm chú vào Ốc Sên. Có cảm giác bọn chúng vừa phát hiện ra cả thế giới.

Trong khi đó, mẹ An vẫn yên lặng ngắm hoa. Bà không mắng lũ trẻ. Đôi mắt lặng lẽ nhìn Hoa Quỳnh nở, thỉnh thoảng lại thoáng cười lấp lánh khi thấy bọn trẻ mãi mê theo dõi Ốc Sên. Một lát sau, bọn trẻ chán và bắt đầu rủ nhau chơi trốn tìm. Còn lại Ốc Sên, Hoa Quỳnh, mẹ An lặng lẽ bên nhau, và chàng Dế buông từng bản đàn thánh thót.

